

Zuster Inge: ‘Mijn kinderen zijn mij vergeten’

Rubriek *Anekdoten van Zuster Inge*

Sinds 2011 werkt Zuster Inge in een verpleeghuis voor (onder andere) mensen met dementie. Ze schrijft haar ontroerende, grappige en mooie momenten op onder de naam: [Anekdoten van Zuster Inge](#). Dit keer vertelt ze over een bewoner met dementie die denkt dat haar kinderen nooit op bezoek komen en haar zijn vergeten.

‘U bent iets vergeten’

Ze loopt de gang in en ze gaat nog best snel voor haar, dik in de negentig jarige, leeftijd. Ik zie ook dat ze haar rollator heeft laten staan. Ik haast mij om de rollator achter haar aan te brengen. Ik zie dat ze hoge nood heeft want ze houdt haar handen voor haar kruis. Het is een grappig gezicht en het is zo herkenbaar. Ze is al in de badkamer als ik haar voorzichtig aantik. Ze schrikt. ‘Goh, zuster ik schrik ervan’. Daar was ik op voorbereid dus hield ik haar bij de schouders vast. Lachend kijk ik haar aan. ‘U bent iets vergeten mee te nemen’. Ik wijs naar de rollator die ik in alle haast buiten op de gang heb laten staan uit angst dat mevrouw zou vallen als ik niet snel genoeg zou zijn. Het ging gelukkig goed. ‘U heeft hoge nood zie ik. Zal ik u even helpen?’ ‘Oh, ja graag zegt

ze lachend, ik dacht eerlijk gezegd dat het toilet dichterbij zou zijn maar ik heb mij vergist'. Ondertussen is ze op het toilet gaan zitten en geeft ze aan dat het zo verder wel lukt. Ik loop weg en trek de deur dicht.

'Ik denk dat u pas jarig geweest bent'

Even later komt ze weer naar buiten en heeft ze een kaart in haar hand. Ze kijkt erop maar snapt niet wat er staat. Ik lees voor wat erop staat: 'Van harte gefeliciteerd, groetjes van Aaltje uit Zwolle'. Ik kijk haar aan en zie dat ze het niet begrijpt. 'Ik denk dat u pas jarig geweest bent'. 'Dat zou zo maar kunnen maar dat weet ik niet meer, dan is er gelukkig toch nog iemand die aan mij heeft gedacht'. Ze pinkt een traantje weg. 'Ach lieverd, is er verder niemand geweest voor uw verjaardag?' Ze schudt nee en loopt dapper verder. 'Mijn kinderen hebben ook hun eigen leven en ik weet helemaal niet hoe het met ze gaat. Maar weet u, ik ben al oud en zo lang heb ik niet meer. Ik wil hier niet te lang stil bij staan hoor. Dan geef ik mijzelf weer een schop onder mijn kont en denk ik weer aan iets anders'. Ik reageer met een brok in mijn keel: 'ik vind u een hele dappere vrouw en u mag hier best verdrietig over zijn'. Weer rolt er een dikke traan langs haar wang.

Het verdriet is echt voelbaar

'Wat zou er toch gebeurd zijn dat haar kinderen haar verjaardag gewoon vergeten en nooit komen?' Dacht ik bij mijzelf. En hier ging ik de mist in. Ik nam aan dat wat ze zei klopte met de werkelijkheid omdat dit een woning is waar mensen er toch nog redelijk goed bij zijn, het is geen pg-woning. Ik merkte dat ik er verdrietig van werd en troostte deze lieve dappere dame die zichzelf zo goed kon vermannen. Later vroeg ik aan mijn collega waarom haar kinderen nooit komen. En dat was dus het droevige. Ze komen wel maar mevrouw vergeet het steeds en denkt daardoor dat ze nooit komen en ze haar dus echt vergeten. En ik was er helemaal van overtuigd dat het klopte wat ze zei. En het bijzondere hieraan is dus dat deze dame wel degelijk verdriet voelde alleen de reden waarom, die klopte niet helemaal. En dat maakt mij ook weer een beetje mistroostig.

Mijn les hierin is dat wat de mensen ook zeggen het niet altijd hoeft te kloppen met de werkelijkheid. Het verdriet is alleen wel heel echt en voelbaar. En dat mag er gewoon zijn en zonder oordeel. Bedankt voor deze wijze les die u mij onbewust heeft geleerd. En nu een bakkie troost. Dat hebben we wel verdiend!

Door: Zuster Inge

Meer weten

- Lees alles over het thema [dementie](#)
- Lees ook het [interview met Zuster Inge](#)
- Volg Zuster Inge en haar anekdotes op haar [Facebookpagina](#)

tags:

[Anekdotes van Zuster Inge](#) (13), [Dementie](#) (145)

thema:

Wonen en welzijn (220)